

Слова "сепуку" і "харакірі" в японській мові стосуються, власне, одного – ритуального самогубства шляхом розпорювання живота. Проте якщо перше вживається на означення шляхетного, проведеного за всіма відповідними канонами вчинку справжнього самурая за допомогою спеціального гострючого вакидзасі, то друге може контекстно мати і відтінок іронічний, ба більше – знущальний. Мовляв, розпанахав собі нащось пузяку якоюсь залізякою, то і дурень.

У вітчизняній "політиці" (у лапках – бо важко звати політикою те, що базується не на державницькому раціо, а на рефлексах, переважно хапальних, а також на пацанських пустопорожніх "понтах") тема дурнів та їхньої дурні традиційно звучить провідною, а за часів регіоналів і поготів урочисто лунає переможною кодою.

Слова головного, прости Господи, верховнорадянського інтелектуала Чечетова про те, що з голосуванням за "язикомовний" законопроект Колесніченка-Ківалова ПРусаки своїх опонентів "розвели как котят" є знаковими не лише з огляду на очевидну безпорадність парламентської опозиції, на чарівну ілюстративність жлобської і шулерської сутності голубої влади, але і через те, що справді "розвели". От тільки хто кого розвів?

Повторю сказане в іншому місці: для власне майбутнього української мови законо-давчий витвір Ко-Кі не матиме не те що вирішального, але й помітного значення, наша мова пережила і Петра, і Катерину, і Столипіна, і Денікіна, і Леніна, і Сталіна і багато іншої наволочі, на тлі якої два регіональних достойники-автори, укупі з ентузіастами-голосувальниками, якимось дрібно і важко проглядаються. Акт "Про засади мовної політики" має насамперед символічне значення, за його допомогою пацани насамперед "мітять територію" – так саме, як раніше призначенням і збереженням на посаді міністра освіти Табачника. Проте якщо у випадку Табачника ведеться насамперед про віртуальну територію "руссаго міра", то з законом Ко-Кі все може на практиці бути реальніше, матеріальніше і небезпечніше.

Коли громадянські активісти, закликаючи інертний поки що у масі народ на вулиці, кажуть про "розкол країни", вони мають раціо настільки, що мабуть не всі з них самі усвідомлюють, наскільки.

Анітрохи не сумніваючись, що хоч так хоч інакше, хоч іржавим бульдозером Януковича, чи по-кравчуківськи між крапельками, але симулякрічна "конституційна асамблея" протягатиме до Конституції обрання наступного януковича Верхорадою, я сильно підозрюю, що та гоп-компанія видатних конституціоналістів ошасливить співгромадян ще

й ідеєю федералізації України. У такому випадку гарніром, ясна справа, буде "язикомовна" аргументація. Тобто не те, щоб аргументація, але відповідного гатунку словблуддя.

Нетривкість, справжня чи вдавана спірність кордонів новоствореної, новостворюваної чи навіть лише планованої федерації, конфліктність організації її функціонування створюють чи не ідеальну (з певного погляду) ситуацію як для урочистого виїзду з малоросійських кушів якогось білого роялю в якості рятівника та уособлення альтернативного українського вибору так і для синхронного втручання зовнішньої сили. І ця сила зовсім не обов'язково має бути м'якою.

До речі, воєнний бюджет Російської Федерації зростає як на дріжджах і цього року став третім у світі, складаючи майже 72 мільярди доларів. Просто так нічого не буває, а готувати і годувати величезну армію просто заради парадів та розміру генеральських щік – занадто дороге і занадто безглузде задоволення навіть для Кремля.

Тиснуть (кажу м'яко, щоб не наврочити) насамперед на слабких, а слабкіших за теперішню розкоординовану і безголову владу України треба ще пошукати, причому на пострадянському просторі – днем з вогнем. Далі, як той казав, подумайте самі.

Всім може стати погано, але декому – найгірше. Зумисно чи через власну неспроможність розриваючи навпіл національну ідентичність і кидаючи Україну у системну кризу самої державности, коли власний народ сприймає "фамілізовану"* державу як позбавлений позитивного сенсу (суспільної корисности) хамський рекет, а дехто за кордоном – як прикре тимчасове непорозуміння, "сім'я" і кордебалет не зможуть далі зробити сепуку – забракує шляхетности. Але вже зараз вони створюють собі передумови для харакірі vulgaris.

Автор свідомий того, що вищевикладений сценарій є його власним припущенням, я хочу помилитися і хочу щоб сценарій виявився справді лише припущенням і лише моїм.

Але бідна та вбога влада, ефемерна стабільність (с) якої залежить від настрою "беркуту". Між іншим, напевно чи, якщо дійде до серйозної справи, той "беркут" буде насмерть битися за нерозумних пацанів хоч проти російських десантників хоч проти українських ребеліантів.

Олександр Северин, к.ю.н., [Майдан](#)

*Від "family" – "сім'я"